

El Capità i el gos orgullós

Xavier
Bertran

Col·lecció L'Elefant, número 9

Dibuixos
de **Gerard Miquel**

1

COIX, RANC I CARRANC

El gos coix va arribar un vespre a la quintana amb el posat fatigat de qui troba un refugi després de molt caminar. Era prim i més que prim, era escanyolit fins al punt de no tenir gaire més que l'esquelet, però el que cridava l'atenció, és clar, era que caminava fent salts perquè li faltava el braç esquerre. Era coix, ben ranc i carranc, i devia ser-ho des d'alguns anys abans, ja que avançava amb prou agilitat.

Jo prenia el sol estirat a l'antiga era de batre el blat, darrere un armari sense potes, i ell no em va veure, de moment; es va obrir camí entre les piles de runa i el trastam abandonat fins a arribar al fons

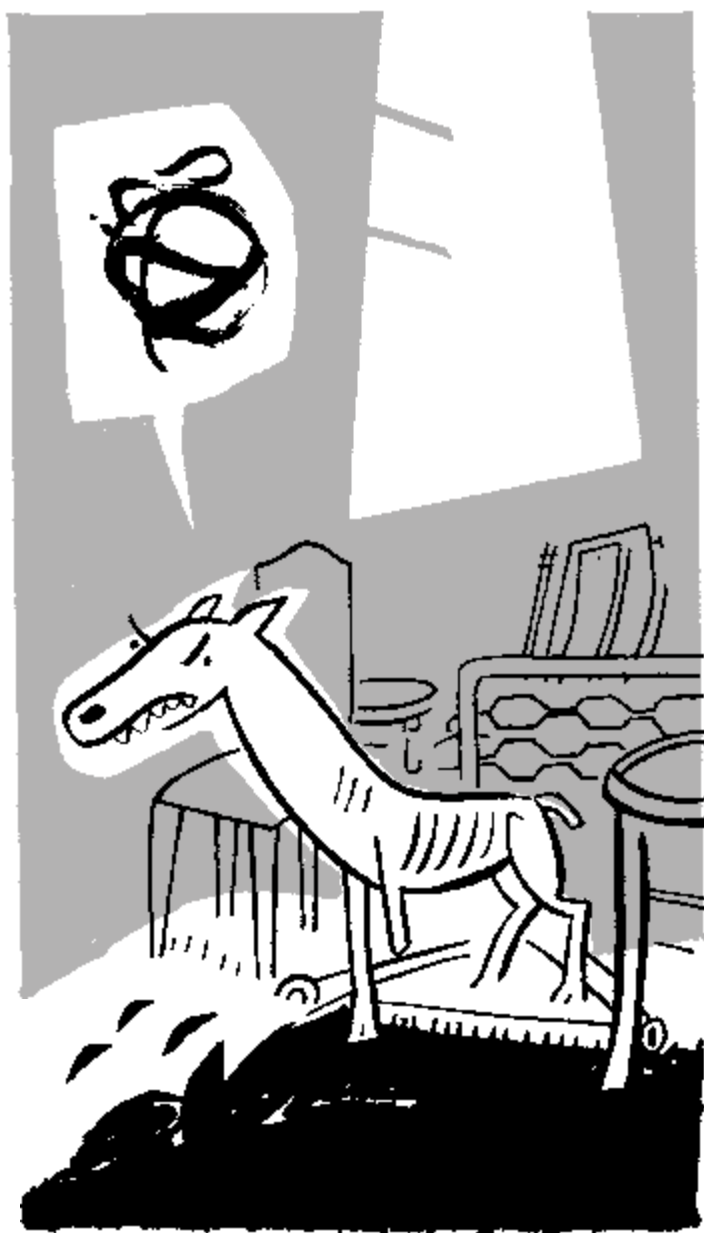
del solar; allí va trobar un espai lliure entre dues cadires trencades i el quadre rovellat d'una bicicleta i s'hi va instal·lar després de girar dues voltes a la dreta, tal com fem els gossos quan prenem possessió d'un lloc.

Just aleshores em va veure. Es va incorporar alarmat en descobrir que el terreny tenia un propietari, però ja no em va cedir el lloc. Em va ensenyar els ullals mentre murmurava alguna cosa així com «No intentis treure'm d'aquí» per deixar-me clar que lluitaria per defensar el racó que acabava d'ocupar.

Francament, no em va semblar que aquell pobre coix escarransit estigués en situació de guanyar-me gaires baralles, però vaig deixar passar el desafiament. A la quintana hi ha lloc per a uns quants gossos, i a mi m'agrada la companyia.

Potser és el moment d'explicar-vos que la quintana és un solar desocupat que hi ha entre uns blocs de pisos. Ha quedat sense construir perquè el van heretar catorze cosins que no aconsegueixen posar-se d'acord sobre com repartir l'herència. Està abandonat, ple de runa i escombraries.

Fa molts anys, quan la ciutat no hi arribava, hi havia hagut una masia amb corts de cavalls, porcs

i gallines de la qual només queda l'era de batre el blat, un gran quadrat de velles rajoles vermelles situat al fons de la parcel·la, prop del racó que el gos coix havia fet seu.

Oh, perdoneu-me, encara no m'he presentat. Jo sóc Capità, servidor vostre per al que vulgueu manar. Sóc un bulldog, d'aquesta raça tan bonica de nas aixafat. Sí, ja sé que alguna gent diu que tenim les potes curtes i guerxes, però és millor ignorar les calúmnies dels envejosos. A mi em fan riure, les meves potes sempre m'han semblat precioses, molt més ben fetes que aquelles tan exageradament llargues i rectes d'altres gossos.

Em diuen Capità perquè vaig néixer al pati d'un castell militar. Els meus pares eren les mascotes del destacament i el meu naixement va ser celebrat amb tres canonades d'honor i la concessió als pares de la medalla al valor amb corona de llorer. Em vaig criar entre tocs de corneta, és a dir que la vida militar no té secrets per a mi. Us asseguro que conec el reglament i els horaris, i que podria desfilar amb més gallardia que un subtinent de carrera.

Viure a la caserna, però, m'obligava a matinar, cosa que mai no m'ha agradat. No em vaig

poder acostumar a les dianes que em despertaven i, quan vaig fer l'any, vaig marxar del castell per a no tornar-hi. He recorregut tots els barris de la ciutat i al final m'he establert a la quintana, una llar formidable per a un gos que se sàpiga buscar la vida.

Això mateix devia pensar el gos coix quan va descobrir el solar i s'hi va instal·lar.

Suposo que jo hauria d'haver-me acostat a saludar-lo. Els gossos tenim el costum d'olorar-nos quan ens trobem i dir-nos alguna formalitat, com «bona caça» o així, però aquell coix em mirava amb tan poca cordialitat, amb una actitud tan esquerpa, que vaig continuar ajagut al sol. Potser em vaig comportar amb poca educació, no sé, però d'altra banda penso que hauria d'haver estat ell, el nouvingut, qui s'acostés a saludar el resident del solar.